

II.

Kraljeva hiša je bila seveda največja in najlepša v vasi; Kralj sam je pa veljal po vsi bližnji in daljni okolici kot največji bogatin in zajedno kot največji skopub. Že njegovemu očetu so zastran njegovega bogastva nadeli ime Kralj (pisal se je drugače). Sedanji gospodar Šimen je še pomnožil nekdanje imetje. Skoro brez vseh vednosti ravnal se je po receptu svojega očeta. Neslo je, dasi so se dolžniki časih kar zvijali. Toda, kdor je dolžan, mora molčati, in vsaka krivica ne pride iz zakotnih vasij do ušes postavne pravice.

Žena njegova je prinesla k hiši lepo doto, a molčati je morala o vsem, kar je učinil Šimen. Sin, Maničin brat, umrl je pred nekaj leti za pljučnico. Moral je delati pri hiši kot najemnik, in po neprevidnosti se je pregrel. O njegovem pogrebu, ko je stal Kraljev Šimen pri odprtem grobu svojega sina, videli so ljudje prvokrat, da je žalosten, celo solzo je otrl iz očesa, drugače se mu pa človek ni mnogo bolj smilil kot živina. Tedaj je pokazal, da ima nekaj srca. Sinova rana smrt je omejala očeta toliko, da je poslal hčerko v mestne šole. Ko se je vrnila, hotel je, da se privadi gospodinjstvu in hišnim opravilom, saj bode ona podedovala vse njegovo bogastvo. Na ženitev pa ni mislil še prav nič. Pa kaj neki? Deklici je komaj dobrih osemnajst let, kar nič se še ne mudi.

V nedeljo potem je došel Ivan Kraljevo Manico, ko je šla od maše in jo spremil domov. Povedala mu je, da pojde z nekaterimi tovarišicami popoldne v bližnji gozdek na hlad, in če ne bode drugače — tudi krompir peč. Obljubila je tudi teta Cila — tako je rekla Manica, — da pojde. Teta Cila je bila sestra Mančine matere. Za svoje mladosti je bivala pri nekih sorodnikih v mestu. Zato tudi sedaj še ni zabila mnogo mestnih navad in se je ponašala s tem, da zna občevati z gospodo. Manica jo je imela rada že od nekaj. — Ta izjava je bila Ivanu gotovi migljaj, da se pridruži tudi on. Ko ji pove svojo željo, prikima Manica zadovoljno kakor da se to ume že samo ob sebi. V tem trenutku se je zdela njemu Manica nad vse dražestna.

Takih zabavnih izletov je bilo pozneje še več, in Ivanov uradni „šef“ je na tihem že mrmral, kaj da mora Zalar vsako nedeljo in vsaki praznik doma; rekel pa ni nič. Mlada znanca sta se kmalu tako do dobra spoznala, da je Ivan izkopal pečeni krompir iz pepela, Manica ga je nekaj oddelila teti, ostali del pa osnažila in devala košček za koščekom v usta Ivanu, ki je obično ležal ob njenih nogah in jo dražil. Časih se je pitanje vršilo obratno, Ivan je nosil dišeči krompir in ga polagal nji v usta; bil je pa vselej tako neroden, da se je zadel njenega lepega lica, ki se je v tem kolikor toliko zmazalo, in teta se ji je začela smejati na ves glas, Manica je zato njega posvarila tako ljubeznjivo, da bi na veke poslušal taka svarila.

Ivan je spoznal, da je Manica blaga duša, popolnoma različna od njenega očeta. Spoznal je tudi, da mu

ni le slučajno, marveč resnično dobra in prav otroško udana. Ko ji je nekoč tožil svojo žalostno usodo, rekla mu je odločno: „Ivan, mari ste obupali v bodočnost?“

„Nisem ne, gospica“, de on, a zdi se mi prav tako črna kot preteklost“. —

„Mislili ste menda reči: kot sedanost, ne?“ doda ona nagajivo.

„Ne, Manica! Kadar sem v Vaši družbi, ali pa kadar sem pri materi, tedaj pozabim vse“.

„Tedaj vidite, da ni vse tako črno, kakor se Vam zdi. Bog vedi, kaj vam že vse ponuja bodočnost. Bodete sodni pristav, bodete sodnik. Ljuba ženska ob Vaši strani Vam bo liki svetlo solnce čmerne megle pregnala temne misli. Bodočnost Vam še vse obeta“. (Dalje sledi.)

Poučni in zabavni drobiž.

— Zoper jetiko Kreozot, kateri se sploh priporoča proti plučni tuberkulozi, se je glasom poročil iz vseučiliščne klinike prof. Leidena v Berlinu zopet izkazal kot izborno sredstvo zoper nesrečno jetiko, ki toliko ljudij pahne v prerani grob. Na tem zavodu zdravijo že nad leto dnij z naj-najboljšim vspehom s kreozotom to bolezen. Pri 28 slučajih zdravljenja je bil popolen vspeh v 27 slučajih. Bolniku se daje na dan po pet kapljic kreozota. Zdravljenje traja do 7 tednov in 300 gramov kreozota zadostuje za ozdravljenje.

— Potresi v Avstriji l. 1897. Predsednik potresne komisije akademije znanostij, višji rudniški svetnik dr. E. pl. Mojsisovič, je sestavil potresne izkaze za l. 1897. Potresi so bili v Avstriji v 203 dneh. Največkrat so bile od potresa obiskani Goriška, Kranjska, Istra in Dalmacija. Tem deželam slede Štajerska, Koroška in Tirolska. Najbolj razširjen je bil potres dne 15. julija, ki je svojo moč pokazal v ljubljanski okolici in katerega so tudi drugod čutili. Potres dne 5. januarja so čutili na Češkem, Bavarskem in Gorenje Avstrijskem. Dlje trajajoč potres so čutili od 24. oktobra do 17. novembra v Krkonoših. Prav nič niso občutile potresa Nižjeavstrijska, Moravska, Šlezija, Galicija in Bukovina.

Novice.

— Osebne vesti. Začasni mestni inženier gospod Al. Ciuha je imenovan deželnim inženierjem. — Mesto poštnega odpravitelja na Dovjem je dobil župan Jakob Janša, v Banjaloki posestnik Jos. Kajfež. — Na deseto učiteljsko mesto na c. kr. rudniški šoli v Idriji je imenovana učiteljica R. Hřibal.

— Sprejem knezoškofa dr. Antona Jegliča. Sedaj je določeno, da dojde novi knezoškof dr. Ant. Jeglič dne 20. maja ob 1/2 12 opoldne v Ljubljano. V namen dostojnega sprejema novega vladike je župan ljubljanski g. Iv. Hribar povabil na posvet ljubljanska slovenska društva. Sklenilo se je, da društva z vihrajočimi zastavami pridejo k sprejemu na kolodvor. Zvečer ob 9. uri prirede pevska društva novemu knezoškofu bakljado in serenado pred knezoškofijsko palačo. V nedeljo dne 22. bode slovesna intronizacija novega knezoškofa.

— Novi knezonadškof goriški dr. Jak. Missia bo slovesno intronizovan dne 22. maja v Gorici.

— Potrjen zakon. Presvitli cesar je potrdil od dež. zbora kranjskega sklenjeni zakon, po katerem se davčni občini Gorenja Orehovica in Polhovica izločiti iz velike občine Brusnice in se ustanovi iz teh samostojna selska občina Orehovica.